

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 stycznia 2015 roku w sprawie z powództwa Miasta Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. przeciwko G. J. (1) i T. J. o nakazanie opróżnienia lokalu mieszkalnego, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny nakazał pozwanym G. J. (2) i T. J. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w przy ulicy (...) w Ł. wraz z rzeczami do nich należącymi oraz orzekł, że pozwanym G. J. (2) i T. J. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani, wskazując, że nie zgadzają się z treścią wyroku, wnosząc o jego zmianę i przyznanie uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Podnieśli przy tym, iż G. J. (2) utrzymuje się z renty rodzinnej w wysokości 500 złotych, zaś T. J. pracuje i jego zarobek wynosi 1.260 złotych miesięcznie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują nieprawidłowości w rozumowaniu, błędów logicznych bądź też niezgodności z doświadczeniem życiowym. Z tego względu Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Jak stanowi art. 14 ust. 1 z ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Sąd nie może przy tym orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiety w ciąży; małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą; obłożnie chorych; emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej; osoby posiadającej status bezrobotnego; osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany (art. 14 ust. 4 u.o.p.l.).

Sąd pierwszej instancji, orzekając o braku uprawnienia do otrzymania przez pozwanych lokalu socjalnego, miał na uwadze fakt, iż powódka otrzymuje rentę rodzinną wysokości 500 złotych, zaś T. J. osiąga dochód w wysokości 1.280 złotych miesięcznie, a nadto fakt, iż pozwani nie są zarejestrowani w PUP jako osoby bezrobotne, nie korzystają z pomocy z miejskiego ośrodka pomocy społecznej, nie chorują na przewlekłe choroby. Tym samym Sąd I instancji słusznie uznał, iż pozwani nie spełniali przesłanek warunkujących przyznanie im prawa do lokalu socjalnego w świetle przepisów u.o.p.l.

Skarżący natomiast nie przedstawili jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Domagając się ustalenia prawa do otrzymania lokalu socjalnego nie wskazywali na swoją trudną sytuację życiową, czy materialną. Samo tylko niezadowolenie strony z niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia i przekonanie jej o słuszności swojego stanowiska

nie może stanowić wystarczającej podstawy dla uznania zasadności jej twierdzeń i zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym w apelacji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.